

HỒI THỨ MƯỜI BẢY

MỘT NHÂN VẬT QUÁI DỊ

Chung Vạn Cừ đánh không trúng than thầm: "Thôi chết rồi". Người y trượt qua Cao Thăng Thái, chỉ sai dịch nửa phân. Kể ra thì võ công Chung Vạn Cừ chưa chắc đã kém Cao Thăng Thái nhưng vì thất cơ một chút thành ra ngực bụng trống trải để bên địch muốn làm gì thì làm. May mà Cao Thăng Thái không thêm hạ thủ. Chung Vạn Cừ vận nội công đứng được xuống đất, đi theo Tần Hồng Miên và Chung phu nhân. Lúc đó hai người đã vượt tường ra ngoài rồi.

Cao Thăng Thái đứng thẳng người trên mặt tường, quay ra xá khách, hai tay áo rộng thùng thình bay phất phới coi rất ung dung. Ông vừa xá vừa nói:

-Tôi không thể tiến chân xa được, xin quý vị miễn thứ.

Chung Vạn Cừ đằng hắng một tiếng, suýt nữa tụt quần, y đưa tay ra nắm vội lại được, không thì dơ quá. Bấy giờ y mới biết dây lưng đứt mất rồi. Thì ra lúc đánh sểnh, người y trườn qua phía trên Cao Thăng Thái, đã bị Cao đưa ngón tay lên bấm đứt dây lưng. ấy là Cao Thăng Thái không muốn tuyệt tình, nếu ông giơ một ngón tay lên chẹn huyệt "Đan điền" thì Chung Vạn Cừ đã biến thành cái xác không hồn, lăn quay xuống đất.

Lại nói đến Hương dước xoa Mộc Uyển Thanh, bàng hoàng vừa ra khỏi phủ Trấn Nam Vương thì gặp Thư Bạch Phụng cùng Chung Vạn Cừ. Hai người cùng lên tiếng gọi nhưng nàng lơ đi không đáp, cứ cắm đầu chạy một mạch. Nàng cũng không biết là mình chạy đi đâu. Đoái trông dặm rừng bát ngát, không có chỗ nào tạm trú nghỉ chân. Nàng cứ chạy hoài, không biết đã qua bao nhiêu quãng rừng núi hoang vu. Chạy cho đến lúc trời rạng đông thì người nàng mệt nhoài, hai chân bủn rủn, không chịu được nữa, đành phải dừng bước, tựa vào gốc cây than rằng: "Ta chết quách đi cho rồi!". Trong lòng nàng chứa chất bao nhiêu nỗi oán hờn mà chẳng biết trút lên đầu ai cho phải. Nàng tự hỏi:

-Oán Đoàn lang chẳng?

-Không được! Chàng có phụ bạc gì ta đâu? Vì chàng là anh em cùng cha khác mẹ với ta, nên nỗi trai duyên lỡ kiếp.

-Oán sư phụ ta chẳng?

-Vô lý người là mẹ ruột ta, mười mấy năm trời phải chịu bao nhiêu nỗi cay đắng để nuôi nấng cho ta trưởng thành. Ỗn đức trời biển chưa đền, đâu dám oán hận?

-Đến Trấn Nam Vương Đoàn Chính Thuần thì lại là phụ thân ta. Dù người đối với mẫu thân ta có điều oán hờn nhưng biết đâu bên trong còn bao nhiêu nỗi uẩn

khúc mà mình chưa hiểu? Người đối với ta vẻ mặt ôn hoà, đầy lòng từ ái, hỏi ta muốn điều gì sẽ hết sức làm cho được như nguyện để đền bù mười mấy năm qua đã không săn sóc tới. Thế nhưng cái chí nguyện của ta là đính kết hôn cùng Đoàn lang thì người không thể làm được. Mẫu thân ta không được cùng người vui đạo, xướng tuý chẳng qua chỉ vì mình Thư Bạch Phụng mà ra nên sai ta giết Thư Bạch Phụng. Nàng suy bụng ta ra bụng người: "giả tử ta cùng Đoàn lang vẹn mỗi lương duyên, hồ dễ ta chịu để yên cho một người đàn bà thứ hai nào đến tranh cướp hạnh phúc của đời ta? Huống chi bà đã bỏ nhà đi tu thì hẳn trong lòng cũng uất hận phụ thân ghê gớm và bà cũng đau khổ vô cùng rồi. Ta phóng hai mũi tên, làm cho đứa con cứng độc nhất của bà bị trọng thương, thế mà bà không thù oán ta thì bà đâu có phải là người độc ác?".

Nàng nghĩ nhiều lắm, càng nghĩ càng tê tái lòng rồi tự nhủ: "Ta phải quên hẳn Đoàn Dự, từ đây không nghĩ gì đến chàng nữa". Nói vậy thì nói chứ đâu phải chuyện dễ dàng? Muốn quên chàng trong giây phút cũng không xong. Mỗi lúc tưởng đến hình ảnh khôi ngô tuấn tú của Đoàn lang lòng nàng lại đau nhói lên như bị đánh một quyền vào giữa ngực. Sau nàng tìm lời giải thích rồi tự an ủi: "Thôi từ đây ta nhìn nhận chàng là người anh ruột rất thân ái là xong. Trước ta tửu phạm mỗi cô, không cha không mẹ, nay được đủ cả cha lẫn mẹ lại thêm người anh cả rất tử tế, đời ta đâu đến nỗi cô đơn, vậy mà ta còn mua não chuốc sầu thì thật là một đứa điên rồ". Khốn nỗi con người đã mắc lưới tình, tơ tình tuy mỏng manh mà càng rút càng chặt. Khi ở trên núi Vô Lượng rờn rã bảy đêm ngày, nàng trông ngóng Đoàn Dự đã mòn con mắt, phương trời đăm đăm, rẽ tình đã ăn sâu vào tâm khảm, không thể nào nhỏ lên được nữa.

Mộc Uyển Thanh đang nghĩ ngợi liên miên thì vắng bên tai bì bõm sóng vỗ, ầm ầm nước reo, nàng càng đi vào chỗ tuyệt vọng, chí muốn tự tử đã bắt đầu nảy nở. Nàng đi về phía có tiếng sóng vỗ nước chảy phát ra, quanh hết một trái núi thì sông Lan Thương mông mênh hiện ra trước mắt. Nàng dừng chân lẩm bẩm: "Ta chỉ nhảy xuống đây một cái là hết mọi điều phiền não". Nàng bèn men theo sườn núi xuống tới bờ sông.

Mặt trời vừa lên, ánh triều dương chiếu xuống mặt sông rực rỡ như vạn con kim xà đang nhảy múa, cảnh sắc trước mặt cực kỳ tráng lệ. Nghĩ đến chuyện nhảy xuống sông nàng cảm thấy tiêng tiếc không còn được nhìn bức phong tuyết mỹ của tạo vật. Nàng đang đứng trơ như phỗng, làn sóng tư tưởng nổi lên cuồn cuộn, thì mắt nàng chợt trông thấy một người ngồi trên phiến đá cách đó chừng vài chục trượng. Người này ngồi như pho tượng, không nhúc nhích, mình mặc áo bào màu xanh thắm lẫn với màu đá núi. Vì thế mà người đó đã đến ngồi từ bao giờ nàng không hay biết. Mộc Uyển Thanh nhìn hồi lâu, trong bụng kinh nghi tự hỏi:

"Dường như là một cái tử thi". Từng giết người như ngoé nên đối với xác chết, nàng chẳng chút ghê rợn. Tính hiếu kỳ thúc đẩy nàng lại gần xem thì ra một ông già, râu chùng đến gối, sợi nào cũng đen nhánh, mắt mở thao láo, chăm chú nhìn dòng nước. Mộc Uyển Thanh buột miệng nói: "A không phải xác chết". Nàng nhìn một lúc nữa, thấy cả con người lão vẫn trơ trơ, mắt vẫn đờ ra như không có hào quang, rõ ràng không phải người sống. Nàng lại tự hỏi: "Hay đúng là xác chết?". Nhìn lại thấy mắt tử thi dường như có chút tinh thần, sắc mặt còn hơi tươi. Nàng để tay lên mũi không rõ ra người đã tắt thở mà cũng không thấy hơi thở. Nàng lại sờ vào mặt vào cổ, thấy lúc lạnh lúc ấm, để tay lên ngực thấy trái tim như ngừng đập. Mộc Uyển Thanh rất lấy làm kỳ lắm bầm: "Con người này thật là quái dị, bảo y là xác chết thì dường như y còn sống, bảo y là người sống thì lại hình như là kẻ chết rồi.

Bất thành linh có tiếng người nói:

-Ta vẫn sống đây mà.

Mộc Uyển Thanh giật mình quay đầu nhìn lại phía sau thì chẳng thấy ai. Bãi sông bát ngát toàn sỏi đá, không có chỗ nào ẩn núp được. Nàng vẫn chăm chú nhìn người kỳ quái đó cho đến lúc có tiếng vọng lên, cũng chẳng thấy y há miệng, nhếch môi. Nàng lớn tiếng hỏi:

-Kẻ nào dám cả gan trêu chọc cô nương đó? Mi không sống yên lành được đâu.

Nàng vừa nói vừa bước giật lùi lại, quay lưng ra phía dòng sông, đảo mắt nhìn ba mặt bỗng nghe có tiếng đáp:

-Thế mà ta vẫn yên lành đấy!

Mộc Uyển Thanh càng kinh ngạc vì chẳng thấy bóng một ai, ngoài con người quái dị ngồi đó. Nhưng người này mồm miệng ngậm chặt mà sao vẫn có tiếng người? Nàng quát hỏi:

-Ai nói đó?

Vẫn có tiếng đáp lại:

-Mi nói đó chứ ai?

Nàng tức quá, hỏi gay gắt:

-Nhưng kẻ nói với ta là người nào?

Có tiếng đáp:

-Chỉ có người nào nói với mi hết.

Nàng xoay mình rất nhanh mà trông tuyệt không thấy bóng người nào cả thì biết chính là lão mặc áo bào xanh ngồi đó tác quái, liền mạnh dạn tiến lại, vừa lấy tay sờ môi lão vừa hỏi:

-Phải chăng người đã nói với ta vừa rồi?

Vẫn có tiếng đáp:

-Không phải!

Mộc Uyển Thanh tay vẫn sờ miệng lão mà chẳng thấy máy môi chi hết, nàng lại hỏi:

-Rõ ràng có tiếng đáp lời ta, sao lại bảo không có?

Tiếng nói đó đáp:

-Ta không phải là người, ta cũng chẳng phải là ta. Trên đời này không có ta nữa. Bấy giờ thì quả Mộc Uyển Thanh sợ lắm, mình sờn gai ốc. Nàng tự nghĩ: "chẳng lẽ ma quỷ trên mình?", rồi nàng hỏi:

-Mi... mi là ma quỷ phải không?

Đáp:

-Mi đã không muốn sống nữa thì rồi sẽ thành ma quỷ, sao còn sợ ma quỷ?

Mộc Uyển Thanh làm già:

-Ai bảo mi ta sợ quỷ? Nay ta bảo: đến trời đất ta còn không sợ nữa là...

Đáp:

-Thế mà mi đang sợ một điều.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Hừ! Ta đây còn sợ cái gì bao giờ?

Đáp:

-Mi đang sợ... lang quân mi biến thành ca ca mi.

Câu đó chẳng khác gì nhát búa bổ xuống đầu nàng. Hai chân mềm nhũn, nàng ngòai bệt xuống đất, miệng há hốc ra lắm bầm:

-Mi là quỷ, rõ ràng có quỷ!

Đáp:

-Ta có phép biến, biến ca ca mi không phải là anh mi nữa mà biến thành ra chồng mi.

Mộc Uyển Thanh run run nói:

-Mi... mi đừng bịp ta nữa! Đó là việc trời định, biến thế nào thì biến... chứ biến làm sao được anh ruột ra chồng?

Đáp:

-Lão trời đáng đánh chết, hay sinh chuyện rắc rối. Ta không lý gì đến lão nữa. Ta thực có phép màu, làm cho anh mi biến thành ra chồng mi được, mi có muốn thế không?

Mộc Uyển Thanh đang lúc tuyệt vọng, lòng lạnh như tro tàn, nghe nói câu đó chẳng khác chi trời ban chiếu chỉ. Dù nàng vẫn bán tín bán nghi nhưng cũng đáp ngay:

-Tôi mong được như vậy! Tôi mong như vậy lắm!

Có tiếng hỏi:

-Ta làm được việc đó cho mi thì mi lấy gì tạ ơn ta?

Mộc Uyển Thanh buồn rầu đáp:

-Tôi biết lấy gì tạ ông? Vì tôi chẳng có chi hết.

Có tiếng nói tiếp:

-Hiện giờ mi chưa có, rồi sau mi sẽ có chứ!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ông muốn cái gì tôi lấy cái đó tạ ơn ông.

Hỏi:

-Nhưng đến lúc bấy giờ mi lại chối thì sao?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Tôi quyết không nói hai lời.

Nàng nghĩ rằng: "trên đời có cái gì quý cho bằng Đoàn lang trở nên chồng mình? Dù mình có làm đến Hoàng đế là cùng thì tiếc gì cái ngôi Hoàng đế, đem nhường cho con người quái dị này cũng được chứ sao?".

Hỏi:

-Lời đàn bà con gái ai mà tin được? Bây giờ mi nói thế rồi sau mi cãi thì sao?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Ông đã thần thông ghê gớm như vậy nếu tôi cãi lời thì ông vặn cổ tôi đi, tôi chẳng oán thán gì hết.

Có tiếng nói:

-Nếu sau này ta đòi điều gì mà mi không chịu, ta không giết mi đâu nhưng ta sẽ giết chồng mi đó.

Mộc Uyển Thanh nghĩ thầm: "Ta quyết một lòng chung thủy cùng Đoàn lang, không còn cái giá lấy ai. Nếu quả Đoàn lang biến hoá không phải là anh ta nữa mà là chồng ta thì bất luận sự vật gì ta cũng bỏ được hết, không có lý nào ta còn chối cãi nữa", bèn trả lời:

-Tôi xin y lời ông. <http://come.to/kimdung>

Có tiếng nói:

-Đến lúc đó ta cấm mi không được năn nỉ khóc lóc nhé. Ta đây đệ nhất ghét là đàn bà con gái khóc nhè đó.

Mộc Uyển Thanh nói:

-Có bao giờ tôi chịu van xin năn nỉ ai? Nhưng ông là ai cho tôi coi mặt được không?

Đáp:

-Mi nhìn ta mãi từ nãy đến giờ chưa đủ hay sao?

Tiếng nói cứ đều đều một làn, không lên cao, xuống thấp, hay tiếng to tiếng nhỏ.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Ông... ông là... người ngồi đó sao?

Đáp:

-Ta cũng không biết ta có phải là ta nữa không?

Sau có tiếng thở dài thườn thượt tỏ ra trong lòng có điều chi đau đớn, uất ức vô cùng. Mộc Uyển Thanh không ngờ gì nữa, đúng là ông già mặc áo xanh ngồi ngay trước mặt liền hỏi:

-Ông nói mà sao tôi không thấy môi mấp máy?

Đáp:

-Ta là người chết rồi mà còn sống, môi mấp máy cũng không cử động được nữa, tiếng nói chỉ ở trong bụng phát ra mà thôi.

Mộc Uyển Thanh hãy còn tính trẻ con, nàng vừa mới thăm sâu là thế, giờ thất lão bảo lão nói không mở miệng, máy môi nàng lấy làm thú vị hỏi:

-Nói bằng bụng được kỳ quá ông nhỉ!

Ông già áo xanh nói:

-Mi sờ vào bụng ta xem thì biết.

Mộc Uyển Thanh đưa tay sờ vào bụng lão, lão hỏi:

-Ta đang nói đây, mi có thấy bụng ta chuyển động không?

Mộc Uyển Thanh thấy da bụng lão động đập dưới lòng bàn tay nàng thì buồn cười hỏi:

-Ha ha thật là cổ quái.

Nguyên lão áo xanh luyện được môn Phúc ngữ thuật. Đời nay ta xem bọn làm trò quỷ thuật thì môn này rất thường, nhưng thời bấy giờ đã biết và luyện được đến mức độ tinh vi như lão áo xanh thì trừ phi tay tuyệt giỏi nội công không ai học được.

Mộc Uyển Thanh đi vòng quanh người lão xem kỹ rồi hỏi:

-Mồm miệng ông không cử động được thì ông ăn uống bằng cách nào?

Lão đưa hai tay ra, một tay vạch môi trên, một tay giữ môi dưới cho miệng há ra, đoạn để hai ngón tay trái chống lên, còn tay phải cầm không rõ miếng gì dút vào miệng, nghiêng đánh "ráu" một tiếng rồi nuốt xuống. Lão nói:

-Ta ăn như vậy đó.

Mộc Uyển Thanh phàn nàn:

-Ôi thực đáng buồn cho ông, ăn như vậy thì còn biết mùi vị gì nữa?

Bây giờ nàng mới hiểu rằng: da thịt trong người lão cứng đờ nên mắt không nhắm, miệng không mở được. Thất tình không biến đổi sắc mặt nên lúc mới trông tưởng lão là cái xác chết.

Tuy nàng cũng sợ lão đấy nhưng nghĩ rằng chính mình lão còn có bao nhiêu nỗi cay đắng, lão giải quyết cho lão chưa xong còn nói chi đến chuyện phản lại lẽ luật tạo hoá để biến anh ruột thành chồng mình được? Những câu lão vừa nói chẳng qua là chuyện bâng quơ mà thôi. Nàng lưỡng lự một lúc rồi nói:

-Tôi muốn đi thôi.

Lão áo xanh hỏi:

-Đi đâu?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Tôi cũng chẳng biết nữa.

Lão áo xanh nói:

-Ta sắp biến Đoàn Dự thành chồng mi, mi còn đi đâu?

Mộc Uyển Thanh cười lạt rồi cứ đi về phía tây. Được vài bước nàng dừng lại hỏi:

-Tôi với ông chưa từng quen biết, sao ông lại hiểu rõ tâm sự tôi? Ông... ông đã biết Đoàn lang chưa?

Lão đáp:

-Tâm sự mi tự nhiên ta biết hết, quay lại đây mau!

Lão giơ tay trái lên một cái thì lạ thay: Mộc Uyển Thanh cảm thấy có một sức mạnh vô hình đẩy nàng trở lại, không tài nào kháng cự được. Nàng chệch choạc bước mấy bước đến trước mặt lão. Mộc Uyển Thanh cả kinh, thất sắc, giọng nói run run:

-Môn võ của ông có phải là... "Cầm long túng hạc" không?

Lão đáp:

-Con nhãi này thế mà kiến văn quảng bác đấy. Đây không phải là môn "Cầm long túng hạc", chỉ có công dụng của nó là giống như môn "Cầm long túng hạc" mà thôi, còn phép luyện thì khác hẳn.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Thế môn này gọi là gì?

Lão đáp:

-Gọi là "Quy khứ lai hê"

Mộc Uyển Thanh cười nói:

-Cái tên "Quy khứ lai hê" nghe còn hay hơn là "Cầm long túng hạc". Giả tỷ Đoàn lang nghe thấy, chàng... chàng...

Nghĩ tới Đoàn Dự, lòng nàng lại quặn đau, không buồn nói nữa. Lão áo xanh rút trong mình ra hai cây gậy trúc đen lánh nói:

-Ta đi thôi.

Tay trái lão cầm gậy trúc chỉ vào phiến đá, tung mình lên một cái đã ra xa đến hơn một trượng. Mộc Uyển Thanh thấy hai chân lão vọt lên trên không mà vẫn giữ

nguyên kiểu người ngồi. Cây gậy nhỏ bé như vậy, một đầu chỏ xuống đất mà lão ngồi trên có vẻ rất vững chắc. Nàng lấy làm kỳ nói:

-Cặp giò của ông...

Lão ngắt lời:

-Hai chân ta bị tàn phế đã lâu. Thôi nhé! Từ giờ trở đi ta cấm người không được hỏi câu gì nữa nghe không?

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi còn hỏi nữa.

Nàng vừa nói thì đột nhiên thấy chân mình mềm nhũn, té lăn xuống đất. Vì tay áo lão phất ra một luồng gió cực mạnh, gậy trúc nơi tay phải lão điểm vào đầu gối nàng, còn một gậy đánh xuống. Hai chân bị đau đến xương tuỷ nàng lại la to lên một tiếng "ối".

Lão áo xanh lại cầm gậy trúc điểm luôn mấy cái để giải phóng huyết đạo nàng. Mộc Uyển Thanh nhảy bật lên một cái cả giận nói:

-Lão này vô lễ thật!

Nàng vẩy tay toan phóng ám tiến ra. Lão áo xanh nói:

-Mi bắn ta một phát ta đánh mi một đòn, bắn mười phát đánh mười đòn. Mi không tin bắn thử coi.

Mộc Uyển Thanh nghĩ bụng: ta chỉ phóng một phát mà trúng là lão chết tử rồi còn đâu mà đánh? Nhưng xem ra lão này thần thông quảng đại, so với Nam Hải Ngạc Thần còn có phần hơn, khó lòng bắn trúng được lão. Còn lão nói sao là làm được thế, ta tất bị lão đánh như tử.

Còn đang nghĩ ngợi lão áo xanh lại nói:

-Mi đã không dám bắn ta thì phải ngoan ngoãn tuân theo lời ta, không được trái lệnh.

Mộc Uyển Thanh vẫn bướng:

-Ta không ngoan ngoãn tuân theo lời lão đã sao?

Tuy miệng nói thế nhưng buông tay xuống không phóng tên nữa. Lão áo xanh dùng hai gậy trúc thay thế cho hai cặp giò ra đi. Mộc Uyển Thanh thấy hai cây gậy trúc cứng như gang thép, chống đỡ lấy cả người lão một cách rất vững vàng, thẳng thắn. Mỗi cây gậy dài độ bảy tám thước nên bước lão dài gấp đôi, gấp ba người thường. Mộc Uyển Thanh phải vận hết nội công, gắng gượng mới theo kịp.

Lão áo xanh vượt qua những đỉnh núi cao chảnh khác gì đi trên đất bằng. Lão không theo những đường lối có sẵn cứ nhằm thẳng phía trước mà đi, bất luận những chỗ đá núi ngổn ngang hay chông gai đầy rẫy lão cũng bước tràn vì có hai cây gậy trúc dưới chân. Chỉ khổ cho Mộc Uyển Thanh, quần áo vướng vào cây cối

rách tước. Nhưng bản tính quật cường, nàng không thềm mở miệng ca thán để tỏ ta con người khiếp nhược.

Hai người vượt qua mấy trái núi, xa xa đã trông thấy bãi tha ma, mồ mả lô nhô. Mộc Uyển Thanh lẩm bẩm: đến hang Vạn Kiếp rồi đây. Quả nhiên lão áo xanh tiến đến trước tấm bia đá khắc chữ "Phần mộ Vạn cừ Đoàn", rồi cầm gậy đập vào chữ Đoàn.

Mộc Uyển Thanh đã ra vào hang Vạn Kiếp mấy lần, mỗi lần vào hang là phải đập mấy cái vào chữ Đoàn nhưng lần này nàng rất có cảm tình với chữ Đoàn, liền hỏi lão:

-Vào hang Vạn Kiếp làm chi?

Lão áo xanh quay phắt lại, cầm gậy trúc đập vào chân nàng hỏi:

-Mi còn hỏi nữa thôi?

Mộc Uyển Thanh vốn tính ngang ngạnh, dù đối với tay địch bản lãnh hơn mình, nàng vẫn không chịu để người lấn áp. Nhưng giờ nàng nghĩ rằng không những lão này bản lãnh hơn mình mà còn giúp mình đạt ý nguyện nên nàng chỉ nói bướng một câu:

-Cô nương không sợ đâu nhé, bây giờ tạm ẩn nhẫn mà thôi.

Lão áo xanh giục:

-Vào!

Chờ Mộc Uyển Thanh bước vào trước rồi lão mới bước vào sau. Đường lối trong hang Vạn Kiếp lão đã thuộc lòng. Mấy lần Mộc Uyển Thanh toan hỏi nhưng sợ lão đánh lại thôi. Nàng theo lão lúc rẽ bên phải, lúc vòng bên trái, đi ra phía sau động.

Mộc Uyển Thanh từ khi rời sư phụ đến kiếm sư thúc là Chung phu nhân ở hang Vạn Kiếp, tuy hai người không hợp tính nhau, ngay hôm đầu đã cùng nhau gây lộn nhưng nàng cũng ở đó mấy hôm. Thế mà bữa nay lão áo xanh đưa nàng qua những nơi mà nàng chưa biết tới, không ngờ hang Vạn Kiếp lại nhiều chỗ hoang lương tịch mịch đến thế.

Đi mấy dặm nữa thì vào đến một khu rừng già, bốn bề toàn cổ thụ ngất trời. Giữa ban ngày mà ánh dương quang rực rỡ cũng không len lỏi vào được, trong rừng âm u chẳng khác gì trời lúc hoàng hôn. Càng vào sâu cây càng dày, sau phải lách mình mới đi được. Đi thêm vài mươi trượng thì đến trước đám cổ thụ mọc dày liền khít nhau như một bức tường không thể lách qua được. Lão áo xanh cầm gậy trúc xuống đất để chống vào nách đứng, chĩa hai bàn tay đặt vào khe hai cây lớn rồi vận nội lực đẩy hai cây từ từ rẽ ra hai bên để hở ra một lối đi rộng hơn thước. Lão quát bảo Mộc Uyển Thanh:

-Qua đi!

Mộc Uyển Thanh không kịp dẫn đo gì nữa, lách mình một cái đã sang bên kia. Một bãi rộng hình tròn hiện ra trước mặt nàng. Giữa bãi nổi lên một toà thạch thất trơ trọi. Cách kiến tạo toà thạch thất này thật là ngộ nghĩnh. Người ta lấy những phiến đá lớn nặng tới mấy ngàn cân xếp lên, chỗ lồi chỗ lõm trông rõ ra một hòn non bộ có để hở ra một chỗ làm cửa.

Lão áo xanh lại quát:

-Vào đi!

Mộc Uyển Thanh nhìn vào chỉ thấy tối om, không hiểu trong có những quái vật gì. Nàng lưỡng lự không dám tiến vào thì một bàn tay đặt lên sau lưng nàng. Nàng toan né tránh thì lão áo xanh vận chưởng lực đẩy mạnh một cái. Mộc Uyển Thanh không thể tự chủ được bị hất văng vào trong. Nàng đưa tay sử thế "Hiển phong phát liễu" che mặt đề phòng va chạm vào vật gì chẳng thì nghe đánh sầm một tiếng, cửa thạch thất đã bị một vật cực nặng đóng sập xuống. Mộc Uyển Thanh cả kinh, chạy lại đẩy cửa, đặt bàn tay vào thấy ráp lổm chổm mới biết là một tảng đá hoa cương rất lớn. Nàng vận hết nội công đẩy cũng không nhúc nhích. Nghỉ một lát rồi lại cố đẩy lần nữa nhưng chẳng khác gì chuồn chuồn lay cột đá. Mộc Uyển Thanh hốt hoảng vội lớn tiếng hỏi:

-Mi giam ta vào đây làm gì?

Bỗng nghe tiếng lão áo xanh đáp:

-Mi cầu khẩn ta việc gì mi quên rồi sao?

Sơ dĩ lão đứng bên ngoài nói mà nàng nghe rõ là vì tảng đá lấp cửa có đục một lỗ thông suốt. Mộc Uyển Thanh định thần nhìn lại thấy phía trên tảng đá có nhiều kẽ hở, chỗ nhỏ bằng sợi dây, chỗ lớn đứt lọt cánh tay nhưng người chui thì không lọt. Nàng la lên:

-Buông thả ta ra! Buông thả ta ra!

Ngoài thạch thất không có tiếng đáp lại, chợt nghe cành cây chạm nhau lắc cắc thì biết là lão áo xanh đã ra khỏi "bức tường cây" đi rồi.

Mộc Uyển Thanh nhìn qua những lỗ hổng ra ngoài nhưng chẳng thấy chi trừ những lá cây rơi lác đác, bay phất phới. Nàng quay vào giường mắt nhìn khắp nhà, chợt thấy trong góc có đặt một cái giường, trên giường có một người ngồi. Nàng giật mình hỏi:

-Người... người...

Người đó hỏi lại:

-Thanh muội! Em cũng vào đây ư?

Giọng nói lộ vẻ sướng sớt và vui mừng, nghe biết ngay là Đoàn Dự. Mộc Uyển Thanh đang lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng, bỗng nhiên gặp Đoàn Dự nàng mừng quá, trái tim cơ hồ ngừng đập. Nàng nhảy tót ngồi vào lòng chàng.

Trong nhà ánh sáng chỉ hơi lờ mờ. Đoàn Dự thấy mặt nàng nhợt nhạt, hai dòng lệ như muốn trào ra, trong lòng xiết bao thương cảm ôm chặt lấy nàng. Nhìn đôi môi mấp máy chàng không thể nhịn được, cúi đầu xuống hôn. Hai cặp môi vừa đặt lên nhau thì đồng thời cùng nghĩ đến đã là tình anh em ruột thịt sao lại có những hành động loạn luân? Rồi cùng buông nhau ra lùi lại phía sau. Hai người ngồi tựa lưng vào vách đá, run run nhìn nhau. Mộc Uyển Thanh bật lên tiếng khóc nức nở. Đoàn Dự dịu giọng an ủi nàng:

-Thanh muội ơi! Đó là do tạo hoá an bài, hiền muội đừng buồn phiền nữa. Anh được có em gái như hiền muội cũng đủ vui mừng lắm rồi.

Mộc Uyển Thanh giậm chân, vừa khóc vừa nói:

-Nhưng tôi không thể không buồn phiền để mà hoan hỉ cho được. Tôi đau khổ mà chàng vẫn vui mừng thì thật là loài bất nhân.

Đoàn Dự than rằng:

-Anh chẳng có cách nào làm cho em vui lòng. Thế này thì thà chẳng được gặp em nữa là hơn.

Mộc Uyển Thanh giận dữ:

-Tôi cũng chẳng muốn gặp chàng làm gì. Ai bảo chàng đến tìm tôi đêm hôm ấy? Chàng chẳng trở lại báo tin tôi cũng chẳng chết về tay bọn ấy. Chàng làm chết mất con Hắc Mai Côi của tôi, làm cho tôi đau đớn ê chề, làm cho sư phụ tôi hoá ra má tôi, làm cho phụ thân chàng hoá ra phụ thân tôi, tôi chẳng mong gì nữa. Giờ tôi bị vít vào đây cũng bởi tại chàng. Tôi chỉ cần ra khỏi nơi này.

Đoàn Dự nói:

-Thanh muội ơi! Trăm điều ngang ngửa vì anh, em đừng giận anh nữa. Anh em ta thung thả tìm cách trốn ra.

Mộc Uyển Thanh vẫn một giọng hờn dỗi:

-Tôi không trốn đi đâu nữa. Tôi đành chết ở chốn này. Chết ở đây hay ở ngoài cũng thế thôi. Tôi không ra nữa.

Thấy nàng vừa đòi ra lại giở giọng không ra nữa Đoàn Dự biết rằng lòng nàng đang xốn xang quá đỗi, không thể lấy lời lẽ ngọt ngào mà dỗ nàng được nên không nói gì nữa.

Mộc Uyển Thanh đang buông cơn giận cho nổi lên thấy Đoàn Dự không nói sao lại càng lộn ruột hỏi:

-Sao chàng lại ngồi ỳ ra không nói?

Đoàn Dự hỏi lại:

-Thế em muốn anh nói gì bây giờ?

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Chàng ở đây làm gì?

Đoàn Dự đáp:

-Đồ đệ anh bắt anh giam vào đây.

Mộc Uyển Thanh ngơ ngác:

-Đồ đệ chàng...

Nhưng nàng nhớ ra ngay, đang sì sục nước mắt nước mũi bất giác phá lên cười:

-à phải rồi! Nam Hải Ngạc Thần. Phải chăng lão bắt chàng vít vào đây?

Đoàn Dự đáp:

-Chính lão!

Mộc Uyển Thanh vẫn cười:

-Thế sao chàng không lên nước "sư phụ" bảo lão phải buông tha ra?

Đoàn Dự đáp:

-Anh bảo lão mấy lần rồi nhưng lão cứ khăng khăng một mực đòi anh thờ lão làm thầy lão mới chịu buông tha.

Mộc Uyển Thanh vừa cười vừa nói:

-Thế là thầy không dạy nổi trò rồi!

Đoàn Dự than rằng:

-Có lẽ đúng đấy! Còn em, ai bắt em vào đây?

Mộc Uyển Thanh đem chuyện mình gặp thanh bào khách kể lại một lượt nhưng dấu đoạn lão bảo biến anh ruột ra chồng, không nói đến.

Đoàn Dự thấy chuyện ăn không cử động môi miệng, nói từ bụng nói ra, chân tay tàn phế mà chạy nhanh như bay thì lấy làm kỳ thú, hỏi cặn kẽ các chi tiết và tấm tắc khen là kỳ dị.

Hai người ngồi nói chuyện hàng giờ, chợt bên ngoài có người đằng hắng rồi thấy một đĩa luồn qua lỗ hổng đưa vào, kế đến có tiếng người gọi bảo:

-Bữa ăn của các người đây.

Đoàn Dự đưa tay đón lấy thì là một đĩa thịt quay thơm phức, tiếp theo là bát canh rau và đĩa bánh tiêu, chàng đặt cả lên bàn rồi hỏi Mộc Uyển Thanh:

-Em liệu những món này có thuốc độc không?

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Bọn họ muốn giết mình thì chỉ giơ tay lên một cái là xong, hà tất phải dùng đến thuốc độc.

Đoàn Dự cho là phải và bụng đói quá rồi liền bảo:

-Ta ăn thôi chứ!

Hai người lấy thịt quay đặt vào trong bánh bắt đầu ăn, bên ngoài có tiếng người dặn:

-Ăn xong rồi cứ đặt bát chén ra lỗ hổng sẽ có người lại lấy.

Người đó nói xong đi ngay. Mộc Uyển Thanh lắng tai nghe y vịn cành trèo lên cây rồi nhảy qua bên kia "bức tường cây".

Nàng nghĩ thầm: gã đưa cơm này võ nghệ tầm thường thôi. Rồi nàng uể oải cầm lấy bánh ăn. Đoàn Dự vừa ăn vừa nói:

-Hiền muội! Em đừng sợ chi! Thế nào gia gia cùng bá phụ cũng đến cứu chúng ta ra. Bọn Nam Hải Ngạc Thần, Diệp Nhị Nương tuy là những tay lợi hại nhưng vị tất đã địch nổi gia gia. Nếu chính bá phụ thân hành tới đây thì quét hết cả bọn chúng dễ như chơi. Chúng sẽ hết đường tháo thân.

Mộc Uyển Thanh hãy còn bức mình lên giọng nhạo báng:

-Chà! Bá phụ chàng bất quá là Hoàng đế cái nước Đại Lý cỡ con này, bản lãnh đối với người ngoài đã vào đâu? Tôi không tin ông có thể địch nổi "thanh bào khách". Chắc lại mang mấy ngàn quân thiết giáp đến vây đánh chứ gì?

Đoàn Dự lắc đầu lia lịa cãi:

-Không phải! Không phải! Tổ tiên họ Đoàn là phái võ gốc tích ở Trung Nguyên. Dù có dựng ra nước Đại Lý, xưng vương, xưng đế nhưng nhất định không quên lễ lối võ lâm. Nếu cậy thế lấn áp hay dựa vào số nhiều để thủ thắng thì cái họ Đoàn nước Đại Lý chẳng lẽ để các bậc anh hùng trong thiên hạ chê cười ru?

Mộc Uyển Thanh vẫn một giọng chế diễu:

-úi chà! Chàng còn khoe họ hàng nhà chàng tuy làm vua làm chúa vẫn không bỏ tư cách của khách giang hồ ư?

Đoàn Dự nói:

-Bá phụ cùng gia gia thường nói rằng: đã làm người thì không nên quên gốc.

Mộc Uyển Thanh bĩu môi, mặt sát dữ hơn:

-Chà! Miệng nói toàn nhân nghĩa đạo đức mà làm toàn những sự bỉ ổi xấu xa. Tỷ như việc gia gia đã có má chàng rồi sao còn tăng tị với sư phụ tôi?

Đoàn Dự tức run lên:

-Ô hay! Cô thoá mạ cả gia gia tôi nữa ư? Gia gia tôi không phải là gia gia cô hay sao? Hơn nữa các bậc vua chúa cùng hàng quý tộc khắp thiên hạ được mấy người một vợ? Tám bà, mười bà là ít.

Thời bấy giờ vào đời Bắc Tống, Trung Hoa chia làm năm nước: khu giữa là nước Tống, phía Bắc có rợ Khất Đan, mặt Tây Bắc có nước Nam Hạ, Tây Nam có nước Thổ Phồn, miền Nam có nước Đại Lý. Vua chúa hay đại thần đều có nhiều cung phi, hoặc mệnh phụ phu nhân đã thành một tập quán truyền đời, và được coi là chuyện đương nhiên. Các bậc công khanh một vợ thật là hiếm có.

Mộc Uyển Thanh vừa nghe Đoàn Dự nói xong, máu ghen sôi lên sùng sục, lạnh lẽo tát chàng đánh "bốp" một cái. Chàng đau quá, mắt mở thao láo, miệng há hốc ra, miếng bánh đang cầm tay hất tung xuống đất. Chàng ấp úng:

-Cô... cô...

Mộc Uyển Thanh mặt giận hầm hầm:

-Tôi không gọi ông ấy bằng gia gia nữa. Cớ sao đàn ông năm thê bảy thiếp mà đàn bà riêng chịu thiệt thòi? Hễ ai ăn ở hai lòng là mang tiếng vô nghi là nghĩa làm sao?

Đoàn Dự đưa tay lên mặt sờ chỗ đau, xuýt xoa nói:

-Tôi là bậc huynh trưởng, cô là phận đàn em mà dám vô lễ thế?

Mộc Uyển Thanh vẫn chưa nguôi giận, giơ tay tát nữa. Nhưng lần này Đoàn Dự đã kịp phòng bị, bước chân theo phép Lăng Ba Vi Bộ, tránh qua phía sau nàng. Mộc Uyển Thanh trở tay tát về phía sau, chàng cũng tránh khỏi. Lòng nhà thạch thất này chỉ rộng chừng hơn một trượng vuông vậy mà phép Lăng Ba Vi Bộ cực kỳ thần diệu khiến cho Mộc Uyển Thanh lẹ tay thế nào cũng không đánh trúng. Mộc Uyển Thanh lại càng căm tức sức nghĩ ra một kế, giả vờ kêu "ối chao", ngã lăn xuống đất. Đoàn Dự thất kinh hỏi:

-Em làm sao thế?

Chàng cúi xuống, thò tay ra ôm nàng dậy. Tắm thân mềm mại Mộc Uyển Thanh nằm gọn trong lòng chàng. Nàng đưa tay trái ra ôm cổ chàng, ghì chặt lấy, vừa cười vừa hỏi: Còn trốn được nữa thôi? tay phải tát một cái vào má chàng thật mạnh. Đoàn Dự nhin đau chỉ kêu được một tiếng "trời ơi", rồi đột nhiên nhiệt khí ở huyết đan điền làm nóng rực cả người, sóng tình nổi lên cuồn cuộn, không thể dằn lòng được. Mộc Uyển Thanh đứng với ngoại hiệu Hương được xoa, tiết ra một mùi thơm làm cho người ngửi thấy phải mê mẩn tâm thần. Lúc đó Đoàn Dự lại đang ôm nàng, tay chạm vào da thịt êm dịu, gợi cho chàng một khoái cảm mê mê, da dẻ mùi hương đưa lên từng cơn càng làm cho trí khôn mê loạn, chàng cúi xuống hôn nàng thật đậm. Cái hôn làm cho toàn thân Mộc Uyển Thanh rạo rực, mềm nhũn. Đoàn Dự ôm nàng lại đặt lên giường, đưa tay ra cởi khuy áo nàng.

Mộc Uyển Thanh khẽ nhắc:

-Chàng là anh ruột tôi.

Đoàn Dự tuy đang mê mẩn tâm thần nhưng câu nói của Mộc Uyển Thanh chẳng khác tiếng sét nổ giữa lúc trời quang mây tạnh, chàng giật mình buông nàng ra, hai tay vung lên tự tát hai bên má mình bôm bốp mấy cái. Vừa tát vừa tự mắng "Đồ chó chết! Đồ chó chết!".

Mộc Uyển Thanh nhìn thấy hai mắt Đoàn Dự đỏ như máu, loé ra những tia sáng khác thường, da thịt trên mặt giật lên từng cơn, lỗ mũi mấp máy, cả kinh nói:

-Nguy rồi! Đoàn lang ơi! Trong thức ăn quả có thuốc độc. Ta mắc lừa họ rồi.

Toàn thân Đoàn Dự phát nhiệt chẳng khác gì ngồi trong lòng bồn bể đốt lửa. Chợt nghe Mộc Uyển Thanh nói ăn phải thuốc độc, trong bụng lại mừng lắm lắm:

"ừ có thể chứ, ta bị thuốc độc làm loạn trí đến nỗi toan cùng Thanh muội làm trò đồi bại thì uống mất bao công trình đọc sách thánh hiền, thiếu chút nữa chẳng khác chi loài cầm thú". Mỗi lúc người chàng một nóng thêm, không thể chịu được, chàng phải cởi bỏ hết quần áo dài ra, chỉ để một chiếc quần đùi. Chàng tỉnh táo được một lát, rồi đầu lại hoàn đấy, phải kiềm chế cơn lộn lộn một cách miễn cưỡng.

Mộc Uyển Thanh người cũng nóng ran, không thể nhịn được, cởi bỏ áo xiêm ngoài ra. Đoàn Dự vội la lên:

-Thanh em! Đừng cởi thêm nữa! Ngồi dựa vào vách đá cho đỡ nóng.

Hai người ngồi tựa lưng vào vách đá nhưng chất thuốc độc mỗi lúc một kích thích thêm. Sau lưng tuy mát được một chút nhưng từ đầu, mặt, ngực, bụng, chân tay chỗ nào cũng nóng như lửa đốt. Đoàn Dự thấy Mộc Uyển Thanh hai má đỏ hồng, nhan sắc lại càng diễm lệ, đôi mắt quyến rũ ướt rượt như muốn nhảy xổ vào lòng chàng. Chàng nghĩ thầm: lúc này mình còn quyết tâm cố chống lại chất thuốc độc nhưng nhân lực có hạn, nếu rồi đây không chống nổi nữa, gây ra hành vi dâm loạn, làm mất hết thanh danh họ Đoàn thì tiếng xấu đó muôn đời không rửa sạch. Chàng bèn bảo Mộc Uyển Thanh:

-Hiền muội cho anh một mũi tên độc.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Để làm gì?

Đáp:

-Để khi anh không chống nổi lại sức thuốc quá mãnh liệt thì anh tự tử đi cho rồi, khỏi làm hại đến đời em.

Mộc Uyển Thanh đáp:

-Tôi không cho.

Đoàn Dự nói:

-Thanh em ơi! Anh cầu khẩn em một việc.

Mộc Uyển Thanh hỏi:

-Việc gì

Chàng đáp:

-Hãy anh đưa tay ra sờ vào mình em thì em bắn chết anh nghe!

Mộc Uyển Thanh nói:

-Tôi không nghe.

Đoàn Dự năn nỉ:

-Anh cầu khẩn em việc này vì danh dự của họ Đoàn đã mấy trăm năm nay không thể để anh một lúc phá tan. Nếu không thế thì sau này anh chết xuống còn mặt mũi nào trông thấy tổ tiên nữa?

Bất thành linh bên ngoài thạch thất có tiếng người nói:

-Họ Đoàn nước Đại Lý chúng bay tử tế lắm đấy? Ngoài môn nhân nghĩa, trong bụng sài lang, còn tưởng danh giá lắm sao?

Đoàn Dự cả giận nói:

-Mi là ai mà dám nói láo?

Mộc Uyển Thanh khế bảo chàng: lão chính là "Thanh bào khách".

Lại thấy Thanh bào khách nói tiếp:

-Mộc cô nương! Ta làm theo nguyện vọng của cô đó, cô bảo anh cô biến thành chồng cô đi! Ta đã hứa là quyết tâm làm cho nên việc.

Mộc Uyển Thanh cả giận nói:

-Mi dùng thuốc độc hại người, có ăn thua gì đến điều ta yêu cầu mi đâu?

Thanh bào khách nói:

-Trong đĩa thịt quay ta trộn khá nhiều "Hoà hợp âm dương tán" vào đó. Người nào ăn phải, nếu không cho âm dương hoà hợp với nhau, làm đôi vợ chồng thì chất thuốc mỗi ngày một phát tác cực kỳ trầm trọng, chỉ trong tám ngày là cùng da thịt sẽ nứt toác ra, thất khiếu sẽ chảy máu ra mà chết. Dù các người có bản lãnh như Đại La Kim Tiên cũng không chống nổi đâu.

Đoàn Dự căm hờn nói:

-Ta với mi vốn không thù oán sao mi lại thi hành kế độc này hại ta? Mi muốn cho Đoàn mỗ không còn mặt mũi nào trông thấy người đời nữa. Cùng làm cho bá phụ và gia gia ta đem điều ô nhục chung thân ư? Này này ta bảo, không được đâu, dù ta phải chết khổ chết sở cũng đành, chẳng khi nào ta chịu làm việc nhơ nhục đâu.

Thanh bào khách nói:

-Đã hay rằng riêng ta với mi không có thù oán gì nhưng tổ tông họ Đoàn nhà mi với ta có một mối thù sâu tựa biển. Ta quyết làm cho hai gã tiểu tử Đoàn Chính Minh và Đoàn Chính Thuần phải suốt đời ô nhục, không dám nhìn mặt người đời nữa mới hả lòng căm phẫn của ta.

Lão nói có vẻ đắc chí lắm nhưng vì môi miệng không cử động được, nên không bật lên tiếng cười. Đoàn Dự muốn cùng lão tranh luận nữa nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy Mộc Uyển Thanh chẳng khác gì đoá phù dung mới nở hay đoá hải đường đang say sưa trong trường xuân mộng, trái tim chàng rung động rạo rực, tựa hồ muốn nhảy ra ngoài, trong đầu óc chàng suy tính rất nhiều: "Mộc Uyển Thanh đã cùng ta đính ước duyên bài, nếu đôi ta không được trở về nước Đại lý thì đâu có bật ra cái chuyện là anh em ruột thịt. Đây chỉ là oan trái đời xưa có liên quan gì đến mình?". Nghĩ tới đây chàng run run đứng dậy, bỗng thấy Mộc Uyển Thanh cũng vịn tường đang từ từ đứng lên. Đột nhiên trong lòng chàng dường như có

luồng điện chiếu vào, chàng lại nghĩ: "Không được! Không được! Đoàn Dự hồi Đoàn Dự, điểm tối hậu của con người khác loài cầm thú là ở chỗ này. Nghĩ sai một ly, sẩy chân một bước, không những thanh danh mình bị tan vỡ mà còn đẩy cả bá phụ cùng gia gia vào vòng ô nhục suốt đời". Nghĩ vậy chàng cất tiếng gọi to:

-Uyển Thanh em ơi! Anh là đại ca, em là tiểu muội đó. Em có biết không, em đã hiểu kinh Dịch chưa?

Mộc Uyển Thanh còn đang mơ mộng, nghe chàng hỏi, liền đáp:

-Tôi không hiểu kinh Dịch là gì hết.

Đoàn Dự nói:

-Nếu vậy để anh dạy cho. Kinh Dịch ý nghĩa sâu xa lắm, em phải lắng tai nghe mới hiểu được.

-----oOo-----